Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 37 - 13 SEPTEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

„Wie ligt daar in het water?"
roept Bobo bleek van schrik.
„Nee!" lacht hij even later
„Geen nood en geen gesnater.
Dat kereltje ben ik!"

Er zijn vier zeesterren in de tekening verborgen. Wie zoekt ze op?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo Konijn en zijn

1. Wat ziet Bobo er vandaag vrolijk uit! Geen wonder: hij mag met zijn papa naar de kermis. Als je dán niet lacht, moet je wel erg dom zijn! Er is een tent op de konijnenkermis, waar je kegels om moet gooien. De hoofdprijs is een mand vol wortels. En wie probeert die mand te winnen? Kijk maar: oom Slokop!

2. Oom Slokop heeft altijd honger. Als hij de mand met wortels ziet, begint zijn maag al te knorren. Maar het lukt niet. Hij kan de kegels niet allemaal omgooien en daarom krijgt hij geen prijs! Dat valt hem lelijk tegen. „Mag ik het eens proberen?" vraagt Bobo. „Wel ja," lacht papa Konijn. „Wie weet, win jij!"

3. Knots! Boem! Peng! Oom Slokop heeft zich met een ruk omgekeerd en kijkt met grote ogen toe. Bobo heeft alle kegels in één keer omgegooid! Zo'n kwajongen, denkt hij, nu gaat hij met die lekkere wortels aan de haal. En ik had er nog wel zó'n trek in. Waarom lukte het mij niet? Ik heb zo'n honger!

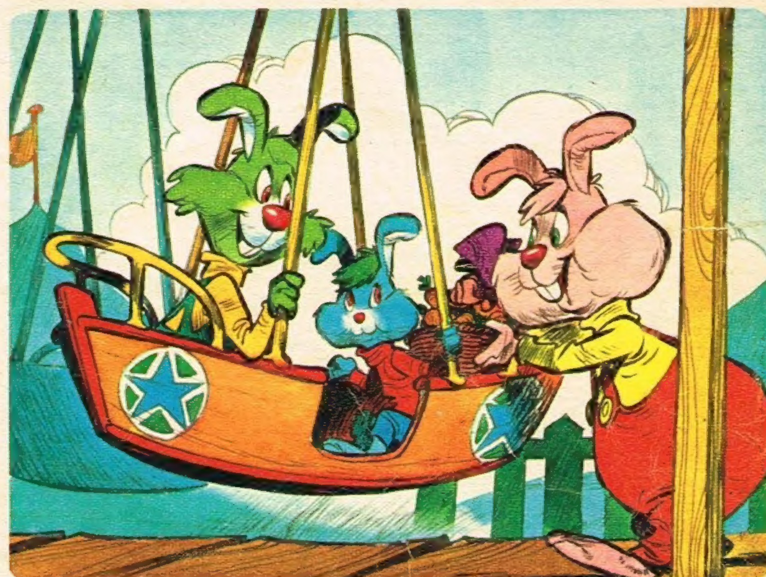
4. Bobo is met zijn papa intussen naar de schuitjes gelopen. Oom Slokop stapt achter ze aan. Hij moet steeds maar naar de mand met sappige wortels kijken. „Mag ik hierin?" vraagt Bobo. Papa Konijn heeft een goede bui. „We zullen samen in een schuitje gaan," zegt hij. „Hou je goed vast! We gaan heel hoog!"

vrolijke familie

5. Oom Slokop hoopte dat Bobo de mand niet mee zou nemen in het schuitje. Maar niks hoor! Papa zet de mand met wortels mooi tussen ze in. „Dat is een beetje dom," zegt oom Slokop. „Poe," roept Bobo, „u zou zeker willen dat we de mand aan u gaven en u maar lekker eten!" „Nee, jongen," zegt oom boos.

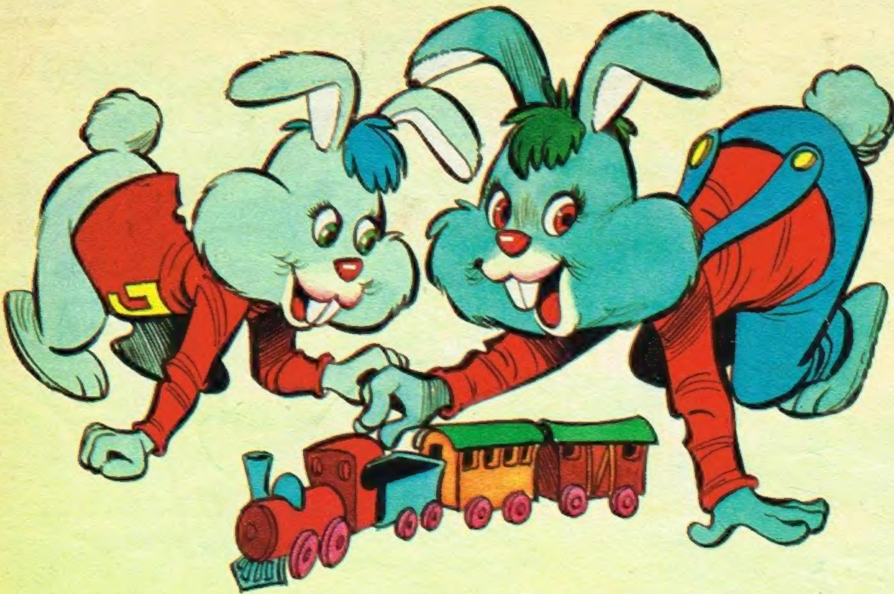
6. „Ik wou alleen maar zeggen, dat je de mand niet tussen jullie in moet zetten. Jouw vader is immers veel zwaarder dan jij. Jij moet die mand naast jou op het bankje zetten. Maar je moet het zelf weten. Mij kan het niet schelen, hoor!" Oom kon weleens gelijk hebben, denkt papa Konijn. Hij doet wat oom zegt.

7. Maar zo gauw ze flink aan het schommelen zijn, rollen de wortels over de rand van het schuitje. Ha! denkt oom, eindelijk zo'n sappig worteltje. Ik eet ze allemaal op. Mmm, dat zal smaken! „Stop, we verliezen de worteltjes!" roept Bobo. Maar ze hebben zo'n vaart. Het schuitje schommelt maar door.

8. Daar rolt de hele mand uit het schuitje. Pats, oom Slokop voelt een dreun op zijn hoofd. Hij laat de wortels, die hij opgeraapt heeft, vallen. Als het schuitje stil hangt, is oom nog niet bekomen van de schrik. Gelukkig maar, anders was er niets meer van Bobo's prijs overgebleven. Net goed voor oom Slokop!

Vandaag leert Bobo zijn neefje Tsjoek-Tsjoek een versje over *het vrolijke treintje.*

Dat versje is zó:

Daar was er-es een treintje.
Zo vrolijk en zo speels,
Het wou niet langs het lijntje,
Het wou niet op de rails.
Het stopte bij het weitje
In plaats van het station
Daar rustte het een tijdje
Gezellig in de zon.
Zeg! riep hij naar twee paardjes,
Zeg, hebben jullie zin?
Ik breng je zonder kaartjes
De wijde wereld in.
Dat deden ze toen saampjes,
Dat kwam hun wel van pas.
Ze zaten voor de raampjes
En nog wel eerste klas.
Het treintje ging weer rijden,
Het pufte door de stad.
En alle mensen zeiden:
Wat een schandaal is dat!
Ze konden het niet vóór zijn
Al schreeuwden ze ook kwaad:
Dat ding hoort op de spoorlijn
En niet op onze straat!
Het treintje riep: de groeten!
Ik rij toch lekker door.
En loop niet voor mijn voeten
Ik rij je óver, hoor!
Het treintje floot nog even
Voordat het verder reed.
En waar het is gebleven...
Nee... niemand die het weet!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Vind je poesjes ook zo lief? Dan zul je zeker met plezier de woordjes lezen en schrijven!

mama - poes.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

kleine poezen.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

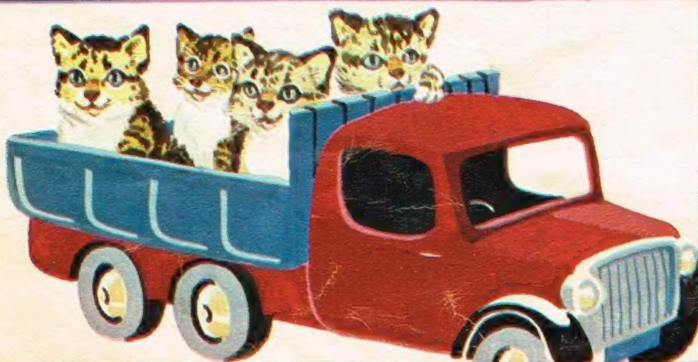
lik-lik-lik.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

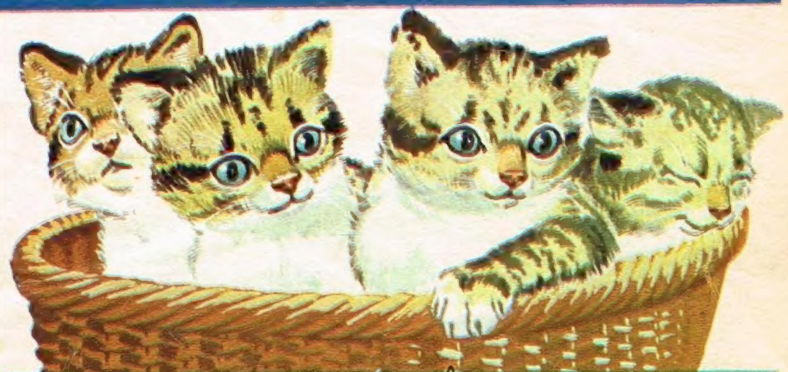
pas op, poes!

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

waar gaan we heen?

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

en nu naar bed!

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

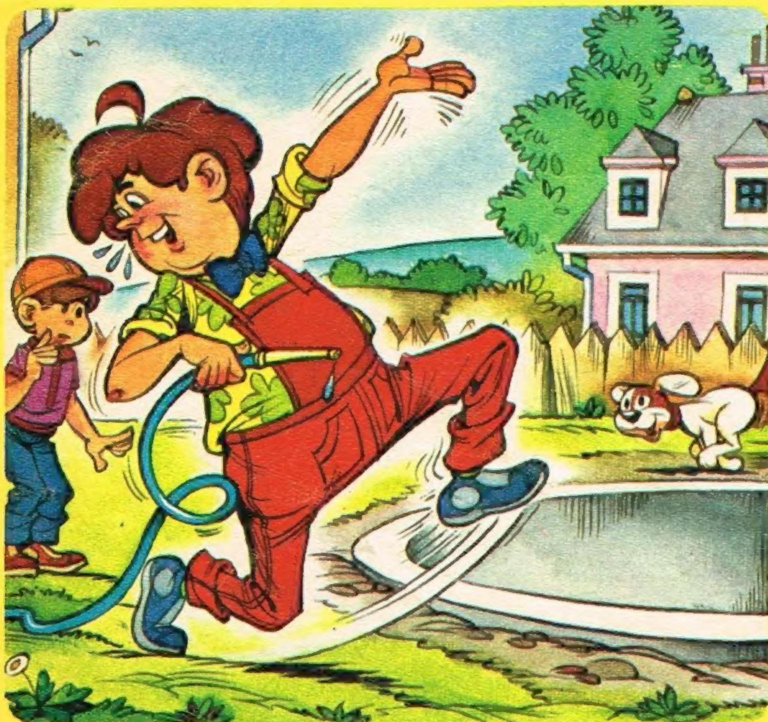

1. Al een paar dagen lang is oom Stuntel ontzettend hard aan het werk geweest. Hij heeft gespit en gegraven van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Nu zit er een grote, diepe kuil in de tuin. Je raadt nooit wat oom daarmee van plan is. Ook Heintje kan het niet raden. „Wat doet u met die kuil, oom?"

2. „Als je me helpt, zal ik het je vertellen," zegt oom. Natuurlijk wil Heintje helpen en oom Stuntel zegt: „Ik ga een zwembad maken! De kuil is er al. Nu moeten we er van dat witte spul op smeren. Het heet cement en het maakt ons zwembad stevig. Kom, jongen, pak de schop, dan gaan we aan de slag!"

3. Nauwelijks hebben oom en Heintje de kuil vol cement gesmeerd, of oom pakt de tuinslang. „Gaat u er nù al water in doen?" vraagt Heintje. „Maar, oom, dat kan toch niet! De cement moet eerst drogen." „Welnee, jongen," lacht oom, „kleine kereltjes als jij hebben toch geen verstand van zulk soort dingen!"

4. Oom schroeft de tuinslang aan de kraan en legt het andere eind van de slang in de kuil. Hij draait de kraan open en het zwembad kan vollopen. „Wacht toch nog even, oom," schreeuwt Heintje. „Het is vast niet goed om er nu al water in te doen!" Oom Stuntel luistert niet. Hij luistert nooit naar zijn neefje.

5. Toch kan neef Heintje dikwijls heel slim en handig zijn. Ze noemen hem niet voor niets: Handige Heintje. Oom huppelt al naar binnen om zijn badpak aan te trekken. Wat een gek badpak heeft oom aan, als hij weer buiten komt. Zo iets zou jouw papa niet aantrekken. Maar oom vindt het juist geweldig mooi.

6. „En nu opgelet!" roept oom. „Ik neem de eerste duik in mijn eigen, zelfgegraven zwembad. Toe, Heintje, sta niet te stuntelen, maar trek ook je zwembroek aan. Ben jij nu een flinke jongen? Neem een voorbeeld aan je sportieve oom Stuntel. Een, twee, plons!" Daar duikt oom Stuntel lachend het water in...

7. Maar Heintje heeft gelijk gehad: de cement had eerst moeten drogen. Nu is het water met de cement een soort pap geworden. Het lijkt wel griesmeel! „Wat jammer nou, in cementpapwater kun je niet zwemmen," proest oom. Zijn armen en benen zitten vol met dat vieze, grijze spul. Oom Stuntel wil er wel weer uit!

8. Heintje pakt haastig de tuinslang. „Ik spuit u schoon, oom," zegt hij. „Het is wel jammer van het zwembad. We zullen het helemaal opnieuw met cement moeten besmeren en dan goed laten drogen." Toch heeft Heintje een reuzepret. Hij mag zijn oom lekker natspuiten. En zo iets doen alle kwajongens met plezier!

We wonen allemaal in een gele caravan

Bij de gele caravan, waarmee de familie Zonnemans over de wereld reist, stopt op een morgen een bus vol kinderen. Ze zijn op schoolreisje. „Mogen wij met jullie mee?" vraagt de tweeling en ze klimmen er al in. Wat doet een van de bengels?

Hij probeert de pet van de chauffeur af te wippen. Netjes, hoor! Ook Wiesje wil mee. Ze geeft de schooljuffrouw een bosje bloemen. En kijk eens achter in de bus. Daar zit Bas te schilderen. Loekie en Anja zitten er samen ook al in.

„Past u op mijn poesjes, als ik mee mag?" vraagt Peter aan zijn mama. Lucie wil natuurlijk haar pop meenemen. Maar de hond van Marjo mag er niet in. Papa houdt de lijn vast. „Ja, hoor," zegt de schooljuffrouw. „Er is nog plaats, het mag!"

Zo'n bus is eens wat anders dan de gele caravan. Oma tilt baby hoog op en oom Wim wuift met zijn hoed. Dag, kinderen, goede reis! Maar wat doet opa? Wil hij mee op schoolreisje? Nee, opa is zo moe. Hij leunt tegen de deur en... slaapt!

Er zijn zes autobanden in de tekening verstopt. Als je ze niet kunt vinden, kijk je met je neus!

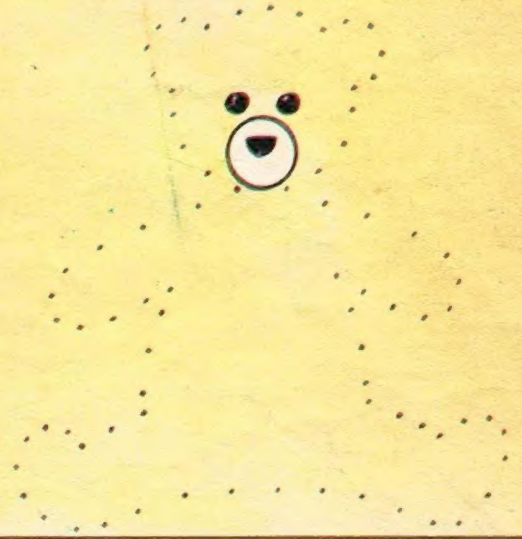

WAT DOEN WE VANDAAG?

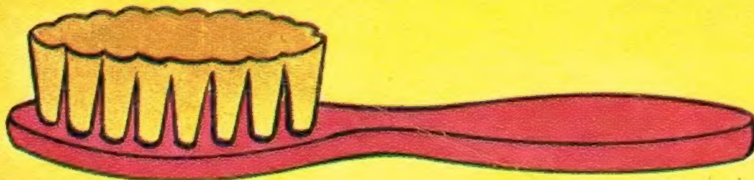

Vier danseresjes lijken op elkaar als vier druppeltjes water. Toch is er een anders. Goed kijken, dan zie je wie het is!

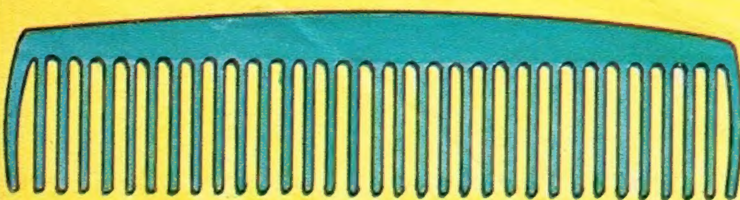

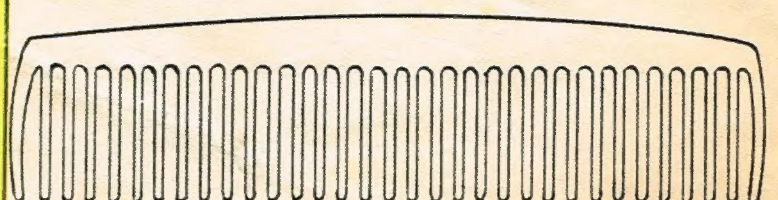

Trek een mooi lijntje over de stippeltjes. Kun je een naam verzinnen voor de teddybeer, die dan te voorschijn komt?

Mag je zelf je haar al kammen en borstelen? In ieder geval kun je de tweede kam en borstel vast prachtig kleuren!

WAT DOEN WE NOG MEER?

Misschien kun jij het tweede plaatje nog wel mooier kleuren dan het eerste. Wat zal de eekhoorn daar blij om zijn!

Zie je de vos en de man met pijl en boog? Wijs jij het paardje, hoe het lopen moet om veilig thuis te komen!

DOMME DOUDEINE

Iedereen in het dorp wist dat Doudeine een domme jongen was. Alles deed hij verkeerd.
Om eens een paar voorbeelden te noemen: moest Doudeine voor zijn moeder suiker kopen, dan pakte hij de zak aan het bovenste puntje vast. Natuurlijk scheurde de zak dan open en alle suiker kwam eruit. Moest Doudeine zijn schoenen poetsen, dan smeerde hij de schoensmeer op zijn neus en de schoenen bleven vuil. En vroegen ze hem wat hij later wilde worden, dan zei Doudeine: iets waarbij je domme dingen mag doen.
Het hele dorp lachte domme Doudeine uit.
Op een keer speelde hij met vier kaatseballen. Hij voelde zich geweldig trots, omdat hij ze om de beurt omhoog kon gooien en ze dan alle vier weer op kon vangen. Hij had er lang op geoefend.
„Is dit nu niet knap?" vroeg Doudeine aan een paar jongens.
„Het zou nóg knapper zijn, als je het met eieren deed," zei een van de plagers. En domme Doudeine ging bij zijn moeder vier eieren uit de kelder weghalen. „Wat ik met vier ballen kan, kan ik met vier eieren evengoed," zei hij.
Juist kwam er een mooie koets voorbij.
In die koets zat een prinses te geeuwen. Ze verveelde zich. Ze had die hele dag rondgereden en ze had niemand en niets gezien, waarom ze had kunnen lachen. Alle mensen hadden beleefd voor haar gebogen en goedendag prinses geroepen. Dat vond de prinses helemaal niet leuk meer. Waarom doen de mensen nooit eens wat anders? dacht ze.
Toen zag ze domme Doudeine. Hij gooide de vier eieren om de beurt in de lucht en wilde ze opvangen. Maar de dunne eierschalen braken. Krak-pats, een kwam er boven op zijn hoofd terecht. De arme jongen liet zich op de stoep vallen. Het eiwit met de dooier droop van zijn gezicht en van zijn handen.
„Hahaha, jij bent een leukerd!" hoorde hij opeens. „Stop, koetsier. Lakei, ik wil uitstappen."
Domme Doudeine was zó druk in de weer geweest met zijn eieren dat hij de prinses niet eens had opgemerkt. Hij schrok ontzettend, toen ze vlak voor hem uit de koets sprong.
„Wie ben jij?" vroeg de prinses.
„Domme Doudeine," zei de jongen.
„Ga je vlug bij je moeder schoonpoetsen en stap in de koets. Je mag naast me zitten," zei de prinses lachend.
De mensen in het dorp keken hun ogen uit, toen ze Doudeine even later in de koets zagen wegrijden.
„Snap je nou zo iets van zo'n domme jongen?" zeiden ze. Maar Doudeine stak tegen alle mensen zijn tong uit. Behalve natuurlijk tegen zijn moeder. Die gaf hij een kushandje.
Domme Doudeine mocht mee naar het paleis. Daar mocht hij alle domme dingen doen waar hij zin in had. De prinses moest er telkens opnieuw heel hard om lachen. En dat vond ze reuzefijn, want verder was er ook in het paleis niets te beleven waar ze om lachen kon. Domme Doudeine kreeg een mooi pakje aan met ruitjes erop en een muts op met belletjes. Hij ging kunstjes leren en als ze mislukten, lachte de prinses het hardst.
Later, toen de prinses geen tijd meer had, om de hele dag te lachen, ging Doudeine weg uit het paleis. Hij werd clown in het circus en iedereen lachte zich slap. Hij had een woonwagen met een gouden bed, een gouden tafel en vier gouden stoelen. Die had de prinses hem bij het afscheid gegeven.

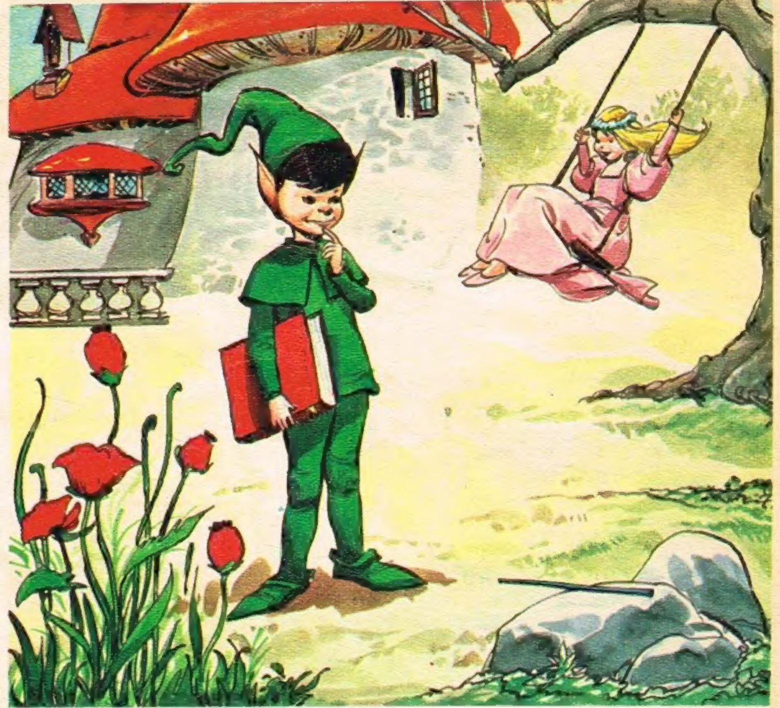
Op een keer kwam hij met zijn woonwagen in zijn eigen dorp.
Domme Doudeine was nu veel rijker dan alle slimme jongens, die hem altijd geplaagd hadden. Maar hij was niet boos op ze. Hij gaf een groot feest voor iedereen. Maar eerst gaf hij de vier eieren terug, die hij lang geleden bij zijn moeder had weggehaald. Doudeine mocht dan dom zijn, maar één ding wist hij goed: wat je wegpikt, moet je teruggeven ook!

GA JE MEE NAAR

1. „Lees je me voor?" vraagt het kleine elfje aan Pukkie, de sprookjesjongen. „Goed," zegt Pukkie en hij gaat met zijn boek op de grond zitten. Hij leest het verhaal van Jan Bonestaak. „Welbedankt!" roept het elfje, als het uit is. Ze slaat haar vleugels uit en weg is ze. Jammer, denkt Pukkie.

2. Wat zal ik nu gaan doen? Had ik maar een toverboon, zoals Jan Bonestaak uit het verhaal. Er groeide uit die toverboon een bonestaak, die helemaal tot in de wolken kwam. Maar Pukkie heeft geen toverboon. Wel ziet hij daar het toverstokje, van Wanda, de kleine fee. Het ligt zo maar op een grote kei.

3. Met een toverstokje kun je best een toverboon maken, denkt Pukkie. Vlug pakt hij het stokje weg. Straks leg ik het weer op de kei, neemt hij zich voor. Nu vlug naar de kruidentuin. Hij pakt een boon en legt die in het zand. Zie je de toversterretjes, die uit het stokje komen, als Pukkie ermee zwaait?

4. Hokus-pokus. . .! En daar groeit een staak uit de boon. Een prachtige bonestaak, die hoger en hoger wordt. Pukkie gooit zijn leesboek en het stokje van de fee op de grond en begint langs de blaadjes omhoog te klimmen. Ook sprookjesjongens vinden klimmen en klauteren leuk. Trip. . . trip. . . trip!

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. Pukkie is zó hoog geklommen dat hij over kan stappen op een kleine, witte wolk. Heerlijk, denkt hij, nu ga ik een tochtje boven Sprookjesland maken. Dan kan ik alle elfjes, alle kabouters, alle reuzen en alle tovenaars zien, die hier wonen. En tegen de bonestaak roept hij: „Tot straks, bonestaak!"

6. Nét heeft Pukkie dat geroepen, of daar gebeurt iets akeligs. De bonestaak wordt weer klein. Pukkie heeft nooit geleerd om met een toverstokje om te gaan. Zijn toverkunstjes mislukken altijd een beetje. Och, nu zit hij op de witte wolk. Zou hij voortaan altijd in de lucht moeten blijven? Wat zielig!

7. Wanda de fee is Pukkies grote vriendin. Ze heeft geschommeld en nu gaat ze een eindje wandelen. „Daar ligt warempel mijn toverstokje!" roept ze opeens. „Hoe komt dat hier? Ik had het toch op een kei gelegd!" Ze bekijkt het boek. Het is van Pukkie. Aha, die kleine vlegel heeft zeker weer getoverd!

8. Het duurt niet lang of Wanda heeft haar vriendje al gezien. Om hem te redden, gaat ze het vliegend tapijt van de sprookjeskoningin halen. „Ik had je eigenlijk op de wolk moeten laten zitten tot je een ons weegt!" moppert ze. Maar Pukkie weet wel dat Wanda het niet meent. Ze zijn toch vriendjes!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

Het is feest bij de kattenkoning! Bij een feest hoort muziek, taart, wijn en een dansje. Jammer dat alleen poezen op het feest mogen komen. Anders ging ik er ook heen!

1. Op de plaat staan ... poezen.

2. Boem-bom, zegt de ...

3. Er zijn ... poezen met een glaasje.

4. Heb je de ... poezen met een waaier gezien?

5. Op de tafel staan ... kandelaars.

6. Er staan ... poezen bij de taart.

Dit moest je invullen:
1 - 18, 2 - trom, 3 - 3, 4 - 2, 5 - 2, 6 - 3.